

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Fratelli tutti: Un món buit?

Continuem la reflexió sobre la carta encíclica *Fratelli tutti* del papa Francesc. Avui dia, amb l'etiqueta d'una gran novetat per als nous temps que vivim, se'ns intenta presentar un ésser humà buit, sense història i sense projecte.

El papa Francesc en aquesta carta encíclica denuncia com s'està disgregant i perdent el sentit de la història. S'afavoreix un món sense arrels, una cultura deslligada de tota base moral, ètica i per suposat religiosa. Fa uns anys, a partir de les aportacions d'un filòsof polonès, Zygmunt Bauman, es parlava de l'home líquid, però actualment gairebé s'hauria de parlar de l'home buit, gasificat diuen alguns, és a dir sense contingut, sense estructura, sense esquelet interior, fragmentat. Una persona que es trenca davant la més petita contradicció i per això manipulable, fàcilment influenciable pels poders polítics i econòmics. I així, destruint, desmantellant tots els fonaments que havien

estat la base d'una cultura, d'un humanisme cristià, s'imposa el mite d'una llibertat sense límits com ho veiem ara amb les recents lleis al nostre país.

Ens diu el Papa: «Per això mateix s'afavoreix també una pèrdua de sentit de la història que disgrega encara més. S'adverteix la penetració cultural d'una mena de "deconstruccionisme", on la llibertat humana pretén construir-ho tot des de zero. Deixa en peu únicament la necessitat de consumir sense límits i l'accentuació de moltes formes d'individualisme sense continguts» (n. 13).

Així, buidant l'ésser humà de bases i de projectes, segueix dient el Papa: «La millor manera de dominar i d'avançar sense límits és semblar la desesperança i suscitar la desconfiança constant, fins i tot disfressada darrere la defensa d'alguns valors. Avui en molts països s'utilitza el mecanisme polític d'exasperar, ex-

cerbar i polaritzar. Per diversos camins es nega als altres el dret a existir i a opinar, i per això es recorre a l'estratègia de ridiculitzar-los, sospitar d'ells, assetjar-los. No es recull la seva part de veritat, els seus valors, i d'aquesta manera la societat s'empobreix i es redueix a la prepotència del més fort. La política ja no és així una discussió sana sobre projectes a llarg termini per al desenvolupament de tots i el bé comú, sinó només receptes immediatistes de màrqueting que troben en la destrucció de l'altre el recurs més eficaç. En aquest joc mesquí de les desqualificacions, el debat és manipulats per mantenir-lo a l'estat de qüestionament i de confrontació» (n. 15).

Seguirem encara en els diumenges següents analitzant les ombres del nostre món, sense perdre però l'esperança de la qual també ens parla el Papa i que és la que ens ajuda en la nostra vida cristiana.

ENTREVISTA

Sumar a la UE

RAFAEL RODRÍGUEZ-PONGA

La Universitat Abat Oliba (UAO) CEU i la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea (COMECE) han signat un conveni de col·laboració que permetrà obrir camps de cooperació per al desenvolupament de projectes de formació, programes i activitats. Aquest acord contempla la possibilitat que alguns estudiants i professors facin visites o estades acadèmiques a la seu de COMECE, a Brussel·les. «La perspectiva que aporta l'organització que aglutina els bisbes de la UE és una molt bona manera d'acostar-se a la realitat europea», afirma el Dr. Rafael Rodríguez-Ponga, rector de la UAO-CEU.

Què suposa aquest conveni?

L'acord ens referma en allò que som. Incideix en l'humanisme cristià que ens inspira; és a dir, una catolicitat, a més a més, concretada en uns principis humanístics que són alhora a l'arrel d'Europa. Amb l'establiment d'aquest lligam obrim les portes a aprofundir en unes relacions naturals com les que tenim amb l'Església a Barcelona. També sentim com un reconeixement el fet que COMECE hagi confiat a nosaltres com a universitat.

Quina sintonia hi ha entre la COMECE i la UE, en matèria religiosa?

Compartim visió sobre el paper de la religió i la cultura en una Europa social i dels drets. Europa té reptes en matèries com la vida, les migracions i el diàleg intercultural, el clima, les desigualtats socials o el respecte a les llibertats religiosa i d'educació.

Quins projectes està previst que feu conjuntament?

Part de la filosofia de l'acord és posar al servei de COMECE materials o resultats de la nostra activitat científica en àmbits d'interès comú. En aquest sentit, se'n fa referència a alguns en què hem treballat els darrers anys: transformació digital, visió mediambiental des del magisteri del papa Francesc, llibertat religiosa a la UE, migració i asil, protecció de dades o paper de les persones grans enmig del canvi demogràfic i la digitalització.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Esprement les vacances

El mes d'agost avança. El final de les vacances és a prop per a moltes persones i famílies. Convé esprémer les possibilitats dels dies que resten. Aprofitem-los per parlar i comunicar-nos en família. Les sobretauls, els vespres, les passejades i les excursions, les arribades al cim i als santuaris i ermites són bones ocasions per comunicar pensaments, sentiments i pregària. També de moments de silenci compartit i carregat de sentit. Aquestes situacions, aquests moments i aquests entorns ho afavoreixen. Molts restaran en el record per sempre, són per a la vida i donen vida. Deixen petjades en la persona. Generen actituds i ajuden a donar sentit a l'existència. «El Senyor és el meu pastor: / no em manca res. / Em fa descansar en prats deliciosos, / em mena al repòs vora l'aigua» (Ps 23,1-2).

Aquestes interaccions familiars mantenen viva l'experiència de pertinença a una família, al seu bagatge familiar, a una tradició sòlida que no menysté l'obertura al canvi, al progrés, als signes del temps. Un capteniment familiar que ajuda a descobrir la vida com a vocació, com a projecte i com a sentit. Un itinerari vi-

tal que comença a configurar-se en la infantesa, al costat dels iguals i dels més grans. I Déu que passa i torna a passar, amb el seu amor infinit, amb la seva confiança en els homes i dones de bona voluntat, amb la seva pau que agombola els qui, confiadament, es posen en les seves mans, en la seva pau. «L'home planeja una ruta, / però el Senyor li encamina els passos» (Pr 16,9).

Pares, avis, germans que ens acompanyen des de sempre, altres familiars, amics i coneguts, mossèn de la parròquia d'hivern i d'estiu, mestres i monitors que ho fan temporalment, tots ens ajuden a ser. M'ha suggerit aquesta reflexió el comentari d'uns germans de deu i dotze anys que em van dir a principis d'estiu: «Ens agrada el temps de vacances. Primer anem de colònies, després tot el dia amb la família. Els expliquem el que hem fet. Ells també ens expliquen coses d'abans, de quan eren joves, també d'ara i junts preguem». «Caminaràs segur, / el teu peu no ensopegarà» (Pr 3,23). El mes d'agost avança. El final de vacances és a prop per a moltes persones i famílies. Convé esprémer les possibilitats dels dies que resten.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Reina y Madre de Misericordia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al iniciarse mayo, el día primero de un mes en el que nos hemos unido cada día con el rezo del Rosario, el Papa lo presidió desde la Basílica del Vaticano. Con sus palabras y su oración dirigía la mirada suplicante a nuestra Señora. A Ella, Madre de la misericordia, se le encomendaba muy especialmente «toda la humanidad, duramente probada por este tiempo de pandemia».

Muy frecuentemente saludamos a María, como Madre y Reina, «Dios te salve Reina y Madre de misericordia, vida, dulzura y esperanza nuestra». La veneramos, el Señor puso sus ojos en su humildad y la ensalzó. Le suplicamos, desde el cielo es la Madre que sigue a nuestro lado. Es nuestro socorro y nuestra esperanza.

Con gozo saludamos a nuestra Madre mientras le pedimos *otórganos ver a Cristo*.

Ver a Cristo y seguirlo. Ella la primera discípula «siempre iba con el Hijo: iba detrás de Jesús».

Ver a Cristo y como Ella, mujer sencilla de Nazaret, realizar cada acción diaria «en unión total con Jesús».

Ver a Cristo, estar con Ella al pie de la Cruz. Sentir hoy amor y compasión, tendernos las manos unos a otros, en especial a los más pobres y vulnerables.

Ver a Cristo. «Recemos a María para que, con su intercesión maternal, nos ayude a vivir nuestro día a día con la esperanza de poder alcanzarla algún día, con todos los santos y nuestros seres queridos, todos en el paraíso» (Ángelus 15-08-2018).

Lectures de la missa diària i santoral

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú. Sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dimarts [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. Sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Santa Mònica (Tagaste, 331 - Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església. Sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18. 21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Mare de Déu del Far. Martí de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu».

Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R.

Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R.

La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclat: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'esperit és el qui dona la vida. La carn no serveix per res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».

Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió todas las tribus de Israel en Siquem y llamó a los ancianos de Israel, a los jefes, a los jueces y a los magistrados. Y se presentaron ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: «Si os resulta duro servir al Señor, elegid hoy a quién queréis servir: si a los dioses a los que sirvieron vuestros padres al otro lado del Río, o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis; que yo y mi casa serviremos al Señor». El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para ir a servir a otros dioses! Porque el Señor nuestro Dios es quien nos sacó, a nosotros y a nuestros padres, de Egipto, de la casa de la esclavitud; y quien hizo ante nuestros ojos aquellos grandes prodigios y nos guardó en todo nuestro peregrinar y entre todos los pueblos por los que atravesamos. También nosotros serviremos al Señor, ¡porque él es nuestro Dios!».

Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos: Sed sumisos unos a otros en el temor de Cristo. Las mujeres, a sus maridos, como el Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para presentársela gloriosa, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne».

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos de los discípulos de Jesús dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?».

Sabiendo Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os escandaliza? ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El Espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y, con todo, hay algunos de entre vosotros que no creen». Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí si el Padre no se lo concede». Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?». Simón Pedro le contestó: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios».

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Jesús a l'Evangelí s'enfronta davant el problema dels que no creuen i, per això, no poden participar de la vida divina que ell ofereix en la seva persona. La culpa no és de Jesús ni del seu missatge; ell ha vingut per donar la vida, mentre que els seus oients opten per les obres de la carn que no són res. Jesús provoca un judici, una necessitat d'optar i posicionar-se entre els que creuen i els que no. Creure o no en Jesús no és indiferent: en això ens juguem el compartir o no la vida de Déu.

Jesús és portador de la vida de Déu, per tant les seves paraules són Esperit i són Vida, a diferència de la carn que no és res. Jesús contraposa entre *esperit* i *carn*. Mentre que l'esperit és una realitat divina i, per això, vivificant i perdurable; la carn expressa la realitat humana, mortal i limitada, que no perdura. D'aquesta manera ens mou a optar per allò que és perdurable i diví: tot allò que ell ha viscut i ens ha ensenyat. És per això que les seves paraules són Esperit i són Vida.

L'evangelista Joan indica que, a partir del discurs del *Pa de vida*, molts dels qui havien seguit Jesús fins aleshores l'abandonen perquè els sembla que les paraules de Jesús són dures. En el fons, Jesús s'ha presentat com a únic aliment de la vida de fe de les persones i, per tant, ocupant el lloc que Déu té en els escrits de l'Antic Testament. Tal com Déu va alimentar amb el manà i amb l'aigua de la roca la fam i la set del poble; tal com Déu va parlar a Moisès i li va transmetre els manaments de l'aliança, que marquen el camí de la vida que Déu espera del poble...; ara Jesús es presenta com el qui dona l'autèntic aliment en la seva carn i la seva sang, com el qui parla en nom de Déu i transmet les autèntiques paraules de vida per als qui creuen en ell. A les oïdes jueves, Jesús es posa en el lloc del Déu salvador de l'èxode. I això els resulta inacceptable.

Molts marxen, i només resten els Dotze... per això Jesús els interroga i els invita a optar. Vosaltres també em voleu deixar? Pere, però, en nom dels altres fa una magnífica confessió de fe, comparable a la qual els evangelis sinòptics posen també en boca de Pere, a Cesarea de Filip: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna; i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu». És la fe de Pere, però és també la fe dels Dotze, la fe de l'Església i la nostra pròpia fe.

ANY SANT JOSEP

Gràcies, Jesús, per sant Josep (I)

Jesús, et donem gràcies perquè ens has donat sant Josep com a exemple i protector de la gran família de la teva Església.

1. Ell ha estat i és, per a nosaltres, Pare estimat. Tu, Jesús, el vas estimar com a pare i en ell vas trobar l'eco i l'evocació del Pare celestial. Tu et vas sentir estimat per ell i ell et va estimar. Fes que també nosaltres l'estimem i sigui per a nosaltres model de paternitat espiritual.

2. Ell ha estat i és per a nosaltres, Pare en la tendresa. Va estar prop de tu, Jesús, en la teva infantesa, en els moments més febles de la teva vida: acompanyant l'embaràs de la teva mare, en les circumstàncies del teu naixement, en la fugida a Egipte i en la teva estada com a migrant, en el retorn traslladant-se a Natzaret i en tota la teva infantesa i adolescència. Fes que nosaltres no tinguem por de les nostres febleses i, enmig d'elles, ens sentim acompanyats,

compresos i acceptats, com ell va fer-ho amb tu.

3. Ell ha estat i és, per a nosaltres, Pare en l'obediència. Va saber reconèixer en tot moment la veu de Déu, va acceptar enmig de les circumstàncies de la vida la voluntat del Pare celestial per a ell i va ser dòcil a viure-la amb joia i esperança. Fes que també nosaltres visquem sempre en la voluntat del Pare per a la nostra vida.

4. Ell ha estat i és, per a nosaltres, Pare en l'acolliment. Ell et va saber acollir a tu, Jesús, va acollir Maria i la crida que havia rebut de Déu. Va acollir, sense jutjar. Fes que també nosaltres aprenguem d'ell aquesta actitud acollidora de tots els nostres germans, fins i tot en les situacions més difícils i inesperades.

Rodolf Puigdollers Noblom, Sch. P.

Rector de Sant Sadurní i de Santa Maria del Jaire de La Roca del Vallès

PARRÒQUIES ST. JOSEP AL BISBAT DE TERRASSA

Parròquia de Sant Josep de Terrassa. La parròquia fou erigida canònicament l'any 1932 pel bisbe de Barcelona D. Manuel Iru-ruta. El temple va ser profanat l'any 1936 i convertit en magatzem. L'any 1939 s'inicià la seva reconstrucció. Forma part de l'Arxiprestat de Terrassa.

Parròquia de Sant Josep de la Llagosta. La parròquia fou erigida canònicament l'any 1947 pel bisbe de Barcelona D. Gregorio Modrego l'any 1947. El temple actual data de l'any 1954. Forma part de l'Arxiprestat de Mollet.

Parròquia de Sant Josep de Sabadell. La parròquia va ser originalment una tinença parroquial l'any 1963, i fou erigida canònicament com a parròquia l'any 1966 per l'arquebisbe de Barcelona D. Gregorio Modrego. Forma part de l'Arxiprestat de Sabadell Nord.

Parròquia de Sant Josep Obrer de Rubí. La parròquia fou erigida canònicament l'any 1969 per l'arquebisbe de Barcelona D. Marcelo González. Forma part de l'Arxiprestat de Rubí.

Imatge de sant Josep. Parròquia de Sant Josep de Sabadell

EDITORIAL

Fratelli tutti: ¿Un mundo vacío?

Continuamos nuestra reflexión a partir de la carta encíclica *Fratelli tutti* del papa Francisco. Hoy en día, con la etiqueta de una gran novedad para los tiempos nuevos que vivimos, se intenta presentarnos un ser humano vacío, sin historia, sin proyecto.

El papa Francisco en esta carta encíclica denuncia cómo se está disgregando y perdiendo el sentido de la historia. Se favorece un mundo sin raíces, una cultura desligada de toda base moral, ética y por supuesto religiosa. Hace unos años, a partir de las aportaciones del filósofo polaco Zygmunt Bauman, se hablaba del hombre líquido, pero actualmente casi habríamos de hablar del hombre vacío, gasifica-

do dicen algunos, es decir, sin contenido, sin estructura, sin esqueleto interior, fragmentado. Una persona que se rompe ante la más pequeña contradicción y por ello manipulable, fácilmente influenciado por los poderes políticos y económicos. Y así, destruyendo, desmontando todos los fundamentos que habían sido la base de una cultura, de un humanismo cristiano, se impone el mito de una libertad sin límites como vemos ahora en las recientes leyes en nuestro país.

Nos dice el Papa: «Por eso mismo se alienta también una pérdida del sentido de la historia que disgrega todavía más. Se advierte la penetración cultural de una especie de "deconstruccionismo", donde

la libertad humana pretende construirlo todo desde cero. Deja en pie únicamente la necesidad de consumir sin límites y la acentuación de muchas formas de individualismo sin contenidos» (n.º 13).

Así, vaciando el ser humano de bases y proyectos, sigue diciendo el Papa: «La mejor forma de dominar y de avanzar sin límites es sembrar la desesperanza y suscitar la desconfianza constante, aun disfrazada detrás de la defensa de algunos valores. Hoy en muchos países se utiliza el mecanismo político de exasperar, exacerbar y polarizar. Por diversos caminos se niega a otros el derecho a existir y a opinar, y para ello se acude a la estrategia de ridiculizarlos, sospechar de ellos,

cercarlos. No se acoge su parte de verdad, sus valores, y de este modo la sociedad se empobrece y se reduce a la potencia del más fuerte. La política ya no es así una discusión sana sobre proyectos a largo plazo para el desarrollo de todos y el bien común, sino solo recetas inmediatistas de marketing que encuentran en la destrucción del otro el recurso más eficaz. En este juego mezquino de las descalificaciones, el debate es manipulado hacia el estado permanente de cuestionamiento y confrontación» (n.º 15).

En los domingos siguientes todavía seguiremos analizando las sombras de nuestro mundo, sin perder, no obstante, la esperanza de la que también nos habla el Papa y que es la que nos ayuda a vivir nuestra existencia como cristianos.

† SALVADOR CRISTAU COLL
Administrador diocesano de Terrassa